

Ηλίας Μαυροματίδης

Δύο

ΑΘΗΝΑ 2026

Σύντομο βιογραφικό:

Ο Ηλίας Μαυροματίδης, γεννημένος στη Θεσσαλονίκη το 1981, έχει γράψει την κατασκοπευτική νουβέλα “Σαββατιάτικη Τρομοκρατία - Κυριακάτικος έρωτας” (2012), τη δραματική μικρού μήκους ταινία “Πίνουν ουίσκι οι μουσουλμάνοι;” (2019), το ποιητικό-ηχητικό έργο “Ημερολόγιο” (2025). Η τέταρτη δουλειά του είναι το θεατρικό κείμενο “Δύο” (2026).

mavromatidiselias@yahoo.gr

Το θεατρικό έργο “Δύο” του Ηλία Μαυροματίδη διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό άδεια Creative Commons BY_SA

Creative Commons

[Αναφορά Δημιουργού – Παρόμοια Διανομή]

Πρόσωπα

Δέλτα, άντρας 40+

Άλφα, ένα ψυχικό τμήμα του Δέλτα

Κάπα, γυναίκα που έχει σχέση με τον Δέλτα

Κάπα 2, ένα ψυχικό τμήμα της Κάπα

Θαμώνας καφενείου

Καφεντζής

Περίληψη

Ο Δέλτα απομονώμενος στον εαυτό του και διχασμένος εξαντλείται σε έναν εσωτερικό μονόλογο που τον βιώνει ως διάλογο. Θέτει ερωτηματικό σε όλα τα μεγάλα και μικρά που του τρώνε τη ζωή. Ξεκαθαρίζει τη σχέση του με την Κάπα. Λυτρώνονται.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

Δ: Τρομερή μοναξιά νιώθω.

(Κοιτάζονται με τον Α για τριάντα δευτερόλεπτα.)

Δ: Μόνος είμαι.

Α: Ο αδελφός σου;

Δ: Μόνος είμαι... Δεν... Δεν. Άκου που σου λέω.

Α: Στην ψυχολόγο πηγαίνεις;

Δ: Ακριβό το πιτσι πίτσι με τους ψυχολόγους. Προτιμώ να τα φάω σε ταξίδια παρά να πάει η ψυχολόγος ταξίδια με τα λεφτά μου.

Α: (Κοιτά απορημενος)

Δ: Η μοναξιά είναι επιθυμία. Δεν γίνεται από τους άλλους, εμείς τη φέρνουμε στη ζωή μας. Βαριόμαστε τα πράγματα.

Α: Ωραία είναι να είσαι με άλλους, να παίζεις μπάλα, να χορεύεις.

Δ: Ναι.

Α: Όχι μοναξιά.

Δ: Μα μόνος. Μα μόνος είσαι. Και πάλι.

Α: Πώς το εννοείς;

Δ: Στο σώμα σου. Εσύ μόνος σου, μέσα σου, μέσα στην πέτσα σου. Εσύ μόνος σου, εγκλωβισμένος. Αντί για κάγκελα και τοίχους έχεις δέρμα... σε κρατάει εκεί, είσαι εσύ, το δέρμα σου και γύρω γύρω οξυγόνο αλλά όχι εσύ. Περπατάς, τρέχεις, λαχανιάζεις, σταματάς, πεινάς, διψάς, οριοθετημένος από παντού. Ένα όριο πείνας σε ορίζει από τη στιγμή που γεννιέσαι. Αν δεν φας παύεις να υπάρχουν. Είσαι οι 100 μέρες χωρίς φαί. Είσαι οι 10 μέρες χωρίς νερό. Είσαι το ένα λεπτό χωρίς οξυγόνο. Είσαι το δέρμα σου και ότι υπάρχει προς τα μέσα. Πέρα από το δέρμα παύεις. Μπορώ να πω πως είσαι το όνομα μιας φυλακής. Δεν είμαστε φυλακισμένοι, είμαστε οι φυλακές οι ίδιες. Φυλακές με προσωπικότητα, με πόδια και χέρια. Η μίαφυλακή ερωτεύεται την άλλη, της γράφει πως μια μερα θα ελευθερωθούνε. (γελάει ο Δ δυνατά)

A: Δεν θυμάσαι ποτέ να ήσουν ελεύθερος. Ούτε την παραμικρή ανάμνηση δεν έχεις.

Δ: Ο Φρόνυτ, ρε, ο Φρόνυτ. Ξέρεις τι είπε;

A: (Κοιτά δέκα δευτερόλεπτα.) Τι είπε;

Δ: Να ελέγχουμε τις παρορμήσεις του θανάτου.

A: Μάλιστα.

(Ανάβει τσιγάρο με αργές κινήσεις.)

Δ: Ορμή προς θάνατο.

A: Ξέρεις τι παρατήρησα τις προάλλες, που έμεινα πόσες μέρες σπίτι από την αρρώστια;

Δ: Τι;

A: Η κατσαρόλα, για να αδειάσει στις άκρες, θέλει κουτάλι. Με το πιρούνι δεν γίνεται.

Δ: (Απορημμένος) Και πού κολλάει αυτό, ρε;

A: Το εργαλείο δεν έχει να κάνει μόνο με την τροφή, αλλά και με τη μορφή. Το σχήμα του δοχείου που περιέχει το φαγητό. Το εργαλείο του Φρόνυτ είναι για καλοζωισμένες κυρίες. Η μελαγχολία είναι για τους πλούσιους. Ο φτωχός δεν είχε ποτέ την πολυτέλεια της κατάθλιψης. Αν πεινάς, δεν προλαβαίνεις να πάθεις κατάθλιψη, τρέχεις.

Η ενόρμηση θανάτου που ανέφερες είναι το υπερβολικό, η απόλαυση του κακού, αυτού που στρέφεται ενάντια στον εαυτό, στη ζωή. Το τσιγάρο, το ποτό, το πολύ φαΐ, ενόρμηση θανάτου. Και όλο αυτό, μάλλον συνδεδεμένο με την αφθονία του σύγχρονου ανθρώπου.

Δ: Ε, αυτή η αφθονία που λες είναι επίσης μια φυλακή που είναι όμως τατόχρονα και η απόπειρα να δραπετεύσουμε από τη φυλακή. Η δραπέτευση απαιτεί μια ρήξη, ένα σπάσιμο των κανόνων, μια τρύπα, μια φυγή.

Όχι, δεν θα φάω απλά για να ζήσω. Θα φάω παραπάνω.

Θα καπνίσω, θα οδηγήσω γρήγορα και επικίνδυνα, θα πάρω ναρκωτικά. Έτσι θέλω, έτσι θα παίζω.

A: Όστε δεν σ' αρέσει το να ζεις και είπες ας την παίξω τη ζωή στα ζάρια.

Δ: Μα ακριβώς επειδή μ' αρέσει, τη θέτω μέρος του παιχνιδιού, η ζωή ως μέρος του παιχνιδιού. Παίζουμε με ό,τι μας αρέσει. Ό,τι μας φαίνεται αδιάφορο δεν το αγγίζουμε.

Η ζωή είναι ένα φόντο και ένα αντικείμενο ταυτόχρονα. Εμείς οι δρώντες δεν έχουμε παρά να τη δούμε ως αυτό που είναι. Παροδικό παιχνίδισμα λέξεων, σκυταλοδρομία πολιτισμών δεν υφίσταται, όλα αλλάζουν με έναν τρόπο μη καθορισμένο, γι' αυτό μας αρέσει η ιστορία και τη μελετάμε.

A: Δεν φοβάσαι μην πεθάνεις;

Δ: Φοβάμαι, αλλά δεν το λέω γενικά.

A: Δεν θα το πω σε κανέναν.

Δ: Φοβάμαι ότι δεν έπαιξα όσο μπορούσα, ότι δεν έκατσα όσο ήθελα.

(ο Δ πίνει μια μεγάλη γουλιά μπύρα και παραπατά.)

A: Ήπιες αρκετά.

Δ: Είπες αρκετά.

A: Θα πάω για ύπνο.

Δ: Μέγα μυστήριο ο ύπνος, ζωνταρός νεκρός ο καθένας. Το ένα τρίτο της ζωής φόρος στον ύπνο.

(Μουσική για ύπνο.)

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

(Ακούγεται βροχή έξω από το σπίτι, ενώ μέσα κοιμούνται σε δύο κρεβάτια, το ένα πάνω από το άλλο.)

Δ: Δύσκολα να βρεθεί καλύτερη στιγμή από αυτήν για να χτίσεις τις σκέψεις σου, να βάλεις θεμέλια, να ονειροπολήσεις.

A: Ακόμη δεν άνοιξε το μάτι και φιλοσοφείς. Πρόκειται για νέο είδος: Πρωινή Φιλοσοφία!

Δ: Άνοιξε την πόρτα να δούμε. Το τοπίο εδώ είναι υπέροχο όταν βρέχει. (Ανοίγει ο ίδιος την πόρτα και κοιτά.)

A: Ναι, είναι υπέροχα. Χρώματα. Μόνο εδώ το ροζ συνδυάζεται τόσο απαλά με το πράσινο και το λευκό. Λευκός ουρανός, πράσινο από το χορτάρι, ροζ από τις αμυγδαλιές. Αυτό το σπίτι είναι περιουσία μας, ανεκτίμητη.

A: Ο πατέρας έκανε μεγάλο κόπο να το χτίσει. Το ήθελε πολύ.

Δ: Ήθελε να ξεφύγει.

Α: Από τι; Από τι να ξεφύγει;

Δ: Από τη μάνα σου.

Α: Από τη μάνα μου;

Δ: Ναι, από τη μάνα σου.

Α: Όπως εσύ;

Δ: Εγώ τι;

Α: Ήθελες να ξεφύγεις;

Δ: Από ποια να ξεφύγω;

Α: Από τη μάνα σου.

(Σιωπή αρκετά δευτερόλεπτα)

Δ: Ήθελα να φύγω μακριά, να βρω ποιος είμαι, να μην ακούω άλλους, να έχω τη δική μου επιθυμία. Μια επιθυμία δική μου, δική μου. Να μην είναι καθρέπτης στις επιθυμίες των άλλων, να μην τις ζηλεύω.

Α: Ήθελες να προσπαθείς να ξεφύγεις από μια δική σου επιθυμία, ενώ βρέθηκες να προσπαθείς να ξεφύγεις από μια επιθυμία άλλων. Όπως αυτός. (δείχνει μια φωτογραφία του πατέρα του)

Δ: Ε; Τι εννοείς;

Α: Ο μπαμπάς είχε τη γυναίκα του, τα παιδιά του, τη ζωή του. Το αναλάμβανε, δεν κρατιόταν γύρω από τη μαμά του. Μπορεί να εγκλωβιζόταν σε ρόλους, στην κολοχώρα αυτή με τους παραθαλάσσιους Βαλκάνιους πρόσφυγες, αλλά είχε μάθει σε έναν δρόμο.

Δ: Ενώ εγώ...

Α: Και εσύ, και εσύ.

Δ: Εγώ είμαι ο παραθαλάσσιος Βαλκάνιος και δεν αποδέχομαι άλλους ρόλους. Απλά την αχλή, το χειμερινό παιχνίδισμα του φωτός πάνω στην υγρασία, αυτό αποδέχομαι. Τα βορειολλαδίτικα βράδια, τις μπύρες και τις κενές συζητήσεις. Η Θεσσαλονίκη μπορεί να λεχθεί και ως ρήμα.

Α: Να σου πω, δε σταματάς την φλυαρία; Κρύψ' τον εαυτό σου αν θέλεις, αλλά μην χρησιμοποιείς τον λόγο, μην τον ξεφτιλίζεις, μην τον κάνεις ένα ναρκωτικό. Ο λόγος απέναντι

στον άλλον, απέναντι σε εμένα αυτή τη στιγμή, είναι κάτι μαγικό. Δημιουργεί στην κυριολεξία νόημα, συνεννόηση φτιάχνει, ομάδα, κοινότητα, πολιτισμό. Μας κάνει να προχωρούμε καλύτερα.

Δ: Ο λόγος και οι λόγοι. Σημαντικό, αλλά όχι και θεός, όχι και να τον προσκυνάμε, να τον φοβόμαστε. Υπάρχουν άνθρωποι που φοβούνται τον εσωτερικό τους μονόλογο. Το φαντάζεσαι; Φοβούνται τα λόγια

Α: Για αυτό μιλάμε εμείς τώρα. Για να ξεφύγουμε από το εσωτερικό μας. Για την ακρίβεια, για να ξεφύγουμε από τη σχέση με τον εαυτό μας. Τον αγνοούμε για λίγο, μιλώντας σε κάποιον άλλο. Ο άλλος είναι ένας αφελής λυτρωτής. Οι ψυχολόγοι δεν είναι αφελείς. Πληρώνονται επειδή μιλάνε μαζί μας.

Δ: Οι ψυχολόγοι είναι που φοβούνται τον εσωτερικό τους μονόλογο. Τον φοβούνται τόσο που εφαρμόζουν αυτό το απίστευτο τρικ, σε βάζουν να πληρώσεις ώστε να αισθανθείς ότι εσύ δεν τους δίνεις τίποτα.

Α: Ιδιοφυές!

Δ: Ναι. Και μιλάνε και αυτοί.

Δ: Και ο Λακάν;

Α: Σου άρεξε ο Λακάν.

Δ: Και σένα.

Α: Αυτός μας ξεστράβωσε αλλού. Έλεγε: «Αφού βαρέθηκα να σ' ακούω, ας σταματήσουμε». Και εγένετω η συνεδρία μεταβλητής διάρκειας.

Δ: Μεγάλος παπάτζης.

Α: Αναγκαστικά κάποιος για να γίνει μεγάλος πρέπει να 'ναι και παπάτζης. Παραμυθάς. Χωρίς μύθο δεν προχωράμε εμείς.

Α: Σε αυτή τη χώρα μεγαλύτεροι εγκέφαλοι είναι οι θεατές.

Δ: Ποιοι θεατές;

Α: Οι θεατές. Αυτοί που μας κοιτάνε.

Δ: Δεν μας κοιτάει κανείς.

Α: Τώρα, η ιστορία σου, η ιστορία μας ταξιδεύει στο χώρο και στο χρόνο. Αυτά που ζεις, αυτά που λες ενδέχεται να ξεχαστούν, αλλά σίγουρα μεταμφιεσμένα θα ζουν μαζί με αυτά που είπα εγώ, αυτά που έκανα εγώ.

Δ: Δεν βαριέσαι; Κουράστηκα. Σε πιστεύω. Θα δημιουργήσω ιστορία. Καληνύχτα.

Α: Όσο ζούμε δημιουργούμε νόημα, ακόμη και κοιμισμένοι.

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

(Στο αυτοκίνητο οδηγεί ο Δ)

Δ: Νομίζω ότι κάθε μέρα που ξεκινά με γέλια και χαρές, με καλημέρες και παραφιλολογίες είναι απλά μια μεγάλη φούσκα έτοιμη να σκάσει. Όλη μέρα περιμένεις να σκάσει αυτή η φούσκα, να αποκαλυφθεί το προσωπείο της μέρας πίσω από το μακιγιάζ.

Α: Η μέρα περνά, όπως και να 'χει, είτε άσχημη είτε καλή. Οι διακοπές, οι περίεργες αυτές στιγμές που κάποιος φεύγει από το καθήκον, από τη μέρα του, από τη μοίρα του. Αυτές οι διακοπές είναι που δείχνουν το δρόμο που δεν έχεις δει ακόμη. Εκεί, εκεί μέσα κρύβεται.

Δ: Να κάνουμε ένα διάλειμμα. Αυτό χρειαζόμαστε, γι' αυτό πάμε.

Α: Εκεί κρύβεται το νόημα. Το επόμενο είναι κρυμμένο και θέλει παύση, αλλαγή περιβάλλοντος για να βρεθεί. Το αβγό, το τσόφλι δεν σπάει οπουδήποτε.

Δ: Ήθελα αλλού να είμαι. Πάντα. Αγαπημένο μέρος το τρένο ή το πλοίο και το αεροπλάνο και το αυτοκίνητο όταν οδηγάω εγώ. Γενικώς να φεύγω.

Αλλά, καθώς έφευγα, πάντα έβλεπα πίσω και δεν συναντούσα βλέμματα που θα τους λείψω, αλλά βλέμματα που δεν νοιάζονται για μένα.

Δεν νοιάζονται, ρε μαλάκα, είναι περικόλειστοι στις απολαύσεις τους, αυτιστικοί.

Η απόλαυση σε απομονώνει στη μεριά σου. Όλοι την απόλαυση θέλουν.

Α: Μην τα ισοπεδώνεις όλα. Ξέρεις ανθρώπους που δεν υπολογίζουν τίποτα άλλο παρά τους αγαπημένους τους.

Δ: Ναι, όπως το είπες, τους αγαπημένους ΤΟΥΣ. Κι εσύ δεν έχεις αγαπημένους ΣΟΥ;

Δ: Δεν κατάλαβα ποιος ήταν ο σκοπός και τι ακριβώς είναι να κάνω.

Α: Ήθελες κάποιον να χορέψει μαζί σου. Συνήθως έτσι κάνουμε, χορεύουμε όταν αρχίσει και περνά ο χρόνος γρήγορα, κουνιόμαστε εμείς για να μην το καταλαβαίνουμε.

Δ: Δηλαδή μια παρέα έψαχνα σε όλη τη ζωή μου;

Α: Ναι, αλλά για να κουνηθείτε. Σκέψου έναν μόνιμο σεισμό, μια μόνιμη αναταραχή. Τι καλύτερο για να ξεχαστεί κανείς από τον τρόμο του σεισμού από το να κουνιέται στο ρυθμό της γης. Ε, κάτι τέτοιο ψάχνει ο άνθρωπος! Παρέα! Παρέα για να κουνηθούν στο ρυθμό του σεισμού, να ξεχαστούν. Η αναταραχή της ζωής θέλει γιατρικά.

(Κάποιος περνά και φτύνει κάτω, μεθυσμένος.)

Δ: Πιωμένος πάντως δεν καταλαβαίνεις πολλά, είναι ωραία.

Α: Οι ουσίες σ' απομακρύνουν από τον άλλο.

Δ: Θα διαφωνήσω. Όλα τα πάρτι, τα πρώτα φιλιά, το θάρρος, πάντα κάπου εκεί υπήρχε. Μπύρα, ποτό, κάτι να σε χαλαρώσει πάντα έπαιζε εκεί τριγύρω σε κάθε μάζωξη.

Δεν μεγαλώσαμε με μετρήσεις και optimization.

Εμείς δεν προσπαθήσαμε ποτέ να γίνουμε κάποιοι...λεγόμενοι καλύτεροι εαυτοί, μια καλύτερη version του εαυτού μας ποτέ δεν ήταν στόχος μας. Τώρα πάει αυτό το mentality. Βελτιώσου, το νέο πρόταγμα. Στα αυτιά μου ηχεί σας το (φωνάζει δυνατά, στρατιωτικά, σαν να δίνει παράγγελμα στο στρατόπεδο) “Τάγμα, προσο.....χή”, “Υπάλληλε, βελτιώ...σου”

Η μόνη εικόνα της γενιάς μου ήταν η εικόνα του καθρέφτη. Άντε και καμία εκτυπωμένη φωτο. Όλα τα άλλα ήταν φαντασικό. Πώς νομίζαμε ότι μας βλέπουν οι άλλοι, πώς νομίζαμε ότι μας θέλουν. Τείναμε σε έναν κάποιο ορίζοντα με κριτήριο την αποδοχή και την απόλαυση.

Α: Ή μια χρυσή τομή.

Δ: Ω ναι. Άμετρη ή μετρημένη ψάχναμε κάποια τομή, μια ρωγμή έστω να μπούμε μέσα της. Άλλοι παλιότερα το κάνανε τραγούδι.

Α: (Ανοίγει ένα χάρτη.) Εδώ είναι το σπίτι μου.

Δ: Μεγάλο πράγμα.

Α: Το σπίτι. Σημαντικό.

Δ: Όχι το σπίτι, όχι...το να ξέρεις πού είναι το σπίτι είναι το σημαντικό. Και ας μην πας ποτέ.

(Σιωπή για πολύ ώρα)

Δ: Διχασμένος, αυτό είμαι και εκεί είναι το κλειδί μιας κατανόησης. Και εκεί θα είμαι μέχρι να αποφασίσω να φύγω. Μέχρι να λαχταρήσω αρκετά κάτι άλλο.

Ο τόπος του διχασμού είναι ένας τόπος με ομίχλη. Δεν βλέπεις καλά προς καμιά κατεύθυνση παρά μόνο εκεί που ρίχνεις το φως. Αν έχεις εσύ το φως.

Α: Διχασμένος δεν έχω υπάρξει παρά μόνο στο μενού του εστιατορίου μερικές φορές. Να πάρω αυτό ή εκείνο. Κι αυτό μικρότερος. Τώρα πια λέω κάτι και δεν το πολυσκέφτομαι. Στο κάτω-κάτω όλα κάτι είναι, όλα κάτι έχουν.

Δ: Ρε μήπως η πολλαπλότητα είναι ένα τρικ, ένα κόλπο του μυαλού;

Α: Δεν ξέρω. Τα φιλοσοφικά αυτά, τα περίεργα. Τι πολλαπλότητα, τι εννοείς;

Δ: Δεν ξέρω. Πάντως αυτό το μπιφτέκι που θα παραγγείλω στο τέλος αφού κοιτάξω τον κατάλογο πόση ώρα, μήπως αυτό το μπιφτέκι να ήταν από την αρχή εκεί, σε όλες τις επιλογές; Εκεί μπροστά. Να ήταν η πόλη που θα ζω, η γειτονιά, η γυναίκα, η μουσική που θα ακούω, η χώρα, η παρέα, η ταινία, η αγάπη, η εξουθένωση.

Εννοώ ότι τζάμπα σκεφτόμαστε, Απλά βάζεις κάπου το χέρι και λες «αυτό». Μετά το γεύεσαι. Και είσαι αυτός που γεύεται αυτό. Γίνεται μετά ταυτότητά σου και ησυχάζεις.

Α: Όχι, όχι. Έχουμε προτιμήσεις οι οποίες καλό είναι να επαναπροσδιορίζονται από καιρό σε καιρό.

Δ: Θέλουμε να γίνουμε μοναδικοί. Δεν μπορούμε να είμαστε ποια ίδιοι. Θέλουμε ένα μείγμα προσωπικότητας που θα ηχεί ξεχωριστό, που θα τραβάει την προσοχή.

Α: Καθώς μεγαλώνεις θέλεις λίγα βασικά πράγματα. Έναν καφέ, ένα βιβλίο, λίγο απογευματινό αεράκι εκεί, μες στην τσιμεντωμένη πόλη, στη Θεσσαλονίκη ειδικά εκεί δεν θές πολλά.

Δ: Ακόμα και μια βροχή με ένα απογευματινό γλυκό είναι κάτι εξεζητημένο.

Α: Οι Σκανδιναβοί το ξέρουν αυτό καλά. Όχι με το μεσογειακό τρόπο, με το δικό τους, τον λιτό.

Δ: Αν αυτό το πράγμα το εφαρμόσουμε σε όλη τη ζωή μας;

Α: Δηλαδή;

Δ: Δηλαδή να δουλεύουμε με ένα αεράκι, χωρίς κινητό, χωρίς παραγωγικότητα, χωρίς κυνήγι. Τι θα γίνει;

Δεν θα φάμε κάτι; Θα φάμε.

Δεν θα κοιμηθούμε κάπου; Θα κοιμηθούμε.

Δηλαδή το τίμημα για να ζούμε κάπως καλά είναι μεγάλο πλέον.

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

(Βρίσκονται και οι δύο στην πορεία, στη διαδήλωση.)

Δ: Πάλι αυτή η αίσθηση.

Α: Ποια;

Δ: Ότι δεν έχει αποτέλεσμα αυτό που κάνω, ότι κινούμαι άσκοπα.

Α: Είναι ο ατομισμός. Η ατομική συνείδηση, η σμίκρυνση του σχεσιακού υποκειμένου στο ατομικό εγώ. Η ατομικότητα θέλει αποτέλεσμα, δεν τη φθάνει το πλοίο που πλέει. Νομίζει ότι αν είναι ένα καραβάκι που πλέει μόνο του θα βρει άλλους θαλάσσιους δρόμους.

Δ: Έτσι βρέθηκαν οι Αμερικιές και τα διάφορα μέρη, από μοναχικά καραβάκια που θέλησαν να πλέουν σε άλλες κατευθύνσεις.

Α: Με πληρώματα πολυμελή, με συνοχή, με σχέδιο και επιμονή. Μεγάλες θάλασσες θέλουν μεγάλα καράβια.

Δ: Ναι, εντάξει, η συλλογικότητα είναι ένας τρόπος ,να ενώσεις δυνάμεις, αλλά είναι και ένας τρόπος να χάσεις δυνάμεις.

Α: Γιατί να χάσεις; Τι εννοείς;

Δ: Γιατί δεν προσπαθείς όσο προσπαθούσες χωρίς αυτόν τον λαό γύρω σου; Σκέψου τη ζωή σου σαν μάχη. Μόνο σου τα δίνεις όλα για να επιβιώσεις, μαζί με άλλους είναι πιο εύκολο. Στους πολλούς θα βρεις λουφατζήδες που κρύβονται στην ομάδα, ενώ στους μόνους εκεί το μάτι αγριεύει.

Α: Και τι άλλο;

Δ: Το άλλο είναι η ψευδής ταυτότητα που αναδύεται από την ανάγκη να αισθανθείς δυνατός. Θέλεις να είσαι με τους άλλους. Άρα είσαι ό,τι είναι και οι άλλοι. Μια επιπόλαια ταύτιση.

Μα όντως τόσο πολύ συμφωνούν όλοι εδώ στην πορεία;

A: Εσύ σε τι δεν συμφωνείς; Τι βλέπεις διαφορετικά;

Δ: Δεν είναι ότι βλέπω διαφορετικά κάτι. Είναι ότι η κοινή λογική υπάρχει, αλλά η ανάγκη για δύναμη, δηλαδή δύναμη μέσω του ανήκειν, μερικές φορές την καταπνίγει.

Τριτοκυμματικές φεμινιστικές ατζέντες παρεισφρύνουν. Είναι σίγουροι οι άντρες του κινήματος ότι αυτές οι ατζέντες είναι σύμφωνες με τα πιστεύω τους ή απλά φωνάζουν μπας και γαμήσουν;

Ο ποιητής μιλάει για τοπία, εξεζητημένα και ειδυλλιακές στιγμές, αλλά ο ίδιος ζει μέσα στην ανέχεια, στην ανυποληψία, στη βρομιά.

Διαδηλώνουν μόνο αν το δίκιο το έχει γυναίκα. Αν το δίκιο το έχει άντρας δεν βγαίνουν στο δρόμο. Δεν τις ενδιαφέρει.

Αυτό που επικοινωνείς κάποια στιγμή πρέπει να το εκπέμπεις.

Η αναβίωση του βιώματος του θύματος σκληραίνει την πένα, την κάνει εκδικητική. Είμαι το θύμα, άρα «μου χρωστάτε». Κάτι σαν την ψυχολογία κάποιων ατόμων, που η φύση τους προίκισε εμφανώς λιγότερο από τους άλλους.

A: Μισογυνικά πράγματα...Ξεβράζονται απόψεις που θέτουν στο περιθώριο τις ανάγκες των γυναικών και παίζουν με τις επιφάνειες. Θα ήθελες να ήσουν γυναίκα και να φοβόσουν;

Δ: Όχι, αλλά και οι άντρες φοβούνται.

A: Άρα ο φόβος είναι το κακό και όχι το φύλο;

Δ: Όντως. Σε μια φοβική κοινότητα ανθίζει η ουδετερότητα. Το πρόταγμα να γίνουμε άφυλα όντα απλά επειδή φοβόμαστε να είμαστε γυναίκες και άντρες.

Καταφύγιο “Το ουδέτερο”. Όνομα πανδοχείου. Τα χωρά όλ@.

A: Δεν ξέρω αν καταλαβαίνω τι λες και γιατί το λες. Μήπως οι λέξεις γεμίζουν το χρόνο σου αντί για κάποιο σκοπό; Μήπως αραδιάζεις έννοιες σκόρπιες επειδή δεν έχεις θέσει ένα σκοπό;

Δ: Ναι, το κάνω. Το παραδέχομαι. Μ' αρέσει να πειραματίζομαι με διάφορες διαδρομές λόγου. Σαν σκιέρ που κάνει σλάλομ στο άσπρο χιόνι χωρίς σκοπό. Ο σκοπός είναι το ίδιο το σλάλομ, οι τυχαίες γραμμές, η αίσθηση της ικανότητας που έχω να δημιουργώ άσπρες διαγραμμίσεις πάνω στο άθωο, άφθονο χιόνι.

A: Κι αυτοί που ακούνε, αυτοί ακούνε χωρίς να το αποφασίσουν.

Δ: Αυτοί ακούνε χωρίς να το αποφασίσουν. Και ξέρεις κάτι; Η ακοή είναι ανακουφιστική, ξεκούραστη, σχεδόν σαν διακοπές. Είναι το εξοχικό των αισθήσεων. Και ξέρεις γιατί; Γιατί δεν μπορείς άμεσα να αποφύγεις τα λόγια και τα ακούσματα. Απλά έρχονται.

Κι ενώ το βλέμμα πρέπει να το ρίξεις εσύ κάπου και μάλιστα να προσέξεις τι κοιτάς.

Στη γεύση να ανοίξεις το στόμα, να μασουλήσεις, να γευτείς.

Στη μυρωδιά να πλησιάσεις.

Στην ακοή όμως; Καμία ευθύνη.

Έτσι άκουσα, λες... και ξεκουράζεσαι στις σκέψεις. Σκέψεις θεϊκές, επειδή δεν έχεις την ευθύνη τους. Απλά άκουσες.

A: Και η όσφρηση το ίδιο.

Δ: Ναι, μια γλώσσα μυρωδιών θα έφτιαχνε άλλον κόσμο. Αλλά δεν διακρίνουμε τόσο καλά τις διαφορές στις μυρωδιές όσο στα ακούσματα. Δεν έχουμε τόσους νευρώνες σε εκείνα τα σημεία.

A: Άρα η επικοινωνία είναι θέμα νευρώνων. Είναι θέμα ιστού, εντός του κρανίου, μια διάταξη των κυττάρων.

Δ: Ένα μακαρόνι μπερδεμένο και μεγάλο σαν εγκέφαλος. Αυτό είναι που μας ορίζει.

A: Κι εμείς στην πορεία τι κάνουμε;

(κοιτάζονται, σταματάνε και κάθονται στην άκρη το δρομου)

Δ: Μετά τις πορείες βαριέμαι τη ζωή.

A: Η ζωή και οι πορείες είναι δύο διαφορετικά πράγματα;

Δ: Είναι;

A: Πότε, μωρέ, πήγαινες σε πορείες; Πήγες και σε πέντε πορείες κι εσύ...

Δ: Ναι, βαριόμουν πάντα. Ή φοβόμουν.

A: Πες μου τι μένει σε σένα μετά από μια άσκοπη μετακίνηση, μετά από ένα ραντεβού που δεν ήρθε κανείς, σε στήσανε.

Δ: Ματαιώθηκα.

A: Αυτό ακριβώς, είναι η πορεία. Δίνεις χρόνο σε κάτι που δεν σου δίνει κάτι.

Δ: Σου δίνει ένα αίσθημα συλλογικότητας.

A: Να. Πάλι χρόνος για ανήκειν.

Δ: Ναι, όπως πριν που το ανήκειν σου τρώγε τη φαιά ουσία, τώρα σου τρώει χρόνο.

A: Να σου πω; Θέλεις να κάνουμε κάτι δραστικό σήμερα; Θέλεις να κάνεις κάτι μη αναστρέψιμο, κάτι που θα τελειώσει το πράγμα άμεσα; Ένα πράγμα.

Δ: Γιατί να το κάνω αυτό;

A: Γιατί σε βλέπω κολλημένο πάλι, ειδικά στη σκέψη.

Δ: Και προς τι ο πληθυντικός; Γιατί λες «να κάνουμε» κάτι; Μαζί θα το κάνουμε; Μαζί κολλήσαμε;

A: Ναι, μαζί.

Δ: Ας σταματήσει όλο αυτό για λίγο.

A: Θα ξεκολλήσουμε χωριά;

Δ: Ναι. Ας είναι αυτό το μη αναστρέψιμο. Ας μείνω μόνος.

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

(Στη γραφείο περιστοιχισμένοι από βιβλία και ένα ποτήρι με ένα μπουκάλι ντισαρόνο)

Δ: Ξέρεις γιατί επιλέγουμε βιβλία; Τι είναι αυτό που μας τραβάει να πιάσουμε ένα βιβλίο;

A: Η οπτική του συγγραφέα πάνω σε έναν τομέα που μας απασχολεί. Αυτό κυρίως. Αν μας ενδιαφέρει ο τζόγος, θα πιάσουμε βιβλίο για τζόγο.

Δ: Ναι οκευ ισχύει. Αλλά αυτό είναι η θεματική. Μας ενδιαφέρουν θέματα που μας καίνε προσωπικά ή που βλέπουμε κάποιο όφελος ότι θα πάρουμε. Έστω και αν το όφελος είναι να γελάσουμε, να ξεχαστούμε, να αποζηυθούμε για λίγο.

Αλλά γιατί αυτό το βιβλίο και όχι ένα άλλο πάνω στο ίδιο θέμα;

A: Επειδή το ακούσαμε από κάποιον.

Δ: Η φήμη λοιπόν;

Ή μήπως να μάθω αυτό που ξέρουν και οι άλλοι για να είμαι σαν τους άλλους.

Ή ακόμα καλύτερα να διαβάσω κάτι που θα με εντάξει στο κλαμπ εκείνων που θα ξέρουν αυτά. Είναι θέμα ανήκειν δηλαδή και πάλι.

A: Πολύ το αναλύεις.

Δ: Δεν είναι όμως ούτε αυτό, κατά τη γνώμη μου. Είναι ένα παζλ, ένα κομμάτι παζλ. Διαλέγοντας βιβλίο φτιάχνουμε ένα παζλ. Το παζλ της προσωπικής γνώσης.

Κάθε βιβλίο που διαλέγουμε το διαλέγουμε με κριτήριο αν ταιριάζει με το προηγούμενο, αν θέλουμε να ταιριάζει, γιατί υπάρχουν και περίοδοι που θέλουμε αντιθέσεις, εντάσεις, αλλαγές. Εκεί τα βιβλία είναι άλλα, τα κριτήρια είναι άλλα.

A: Εγώ βάζω στόχο να μάθω για κάτι, να το κυκλώσω από διάφορες πλευρές, να τα μάθω όλα αν γίνεται, να τα μάθω όλα γι' αυτό. Έτσι διαλέγω βιβλία με βάση τη συνάφεια.

Δ: Έχεις ερωτευτεί ένα βιβλίο ποτέ;

A: Τι εννοείς να ερωτευτείς ένα βιβλίο; Ο έρωτας είναι αλισβερήσι, διείσδυση, ενέργεια, μια μηχανή, είναι κίνηση σχεδόν, μια ατομική βόμβα. Στο έσχατο όριό του ο έρωτας δημιουργεί ζωή, δημιουργεί επιχειρήσεις, ταξίδια, ερωτουργήματα, ανοιγοκλεισίματα βλεφάρων, σωματικά υγρά, αναμνήσεις, θανάτους, μονομαχίες.

Τι εννοείς να ερωτευτώ ένα βιβλίο; Το χαρτί, τις ιδέες του; Όχι, ρε μαλάκα, δεν έχω ερωτευτεί βιβλίο. Έχω διαβάσει πολλά βιβλία, πολλά παραπάνω από σένα. Και να σου πω κάτι; Όλο μαλακίες με ρωτάς.

Δ: Ωραία. Ας πάμε σε κάτι πιο απλό, χειροπιαστό. Ποιο ήταν το τελευταίο βιβλίο που διάβασες και σου άρεσε;

A: Ήταν ένα του Μαλινόφσκι, παλιό. Ξέρεις ποιος ήταν ο Μαλινόφσκι; Τι έκανε;

Δ: Ήταν ένας που ερευνούσε τις φυλές, τις πρωτόγονες, που έγραφε πώς ζούσαν. Τι σου άρεσε στη γραφή του;

A: Μου άρεσε η αλήθεια. Η αλήθεια του διατηρημένη μέσα στην πένα του. Έβλεπε, ζούσε, έγραφε, άκουγε, έγραφε. Ρωτούσε, επιδίωκε, έγραφε, περιγραφή της ζωής, οργάνωση των περιγραφών, διατύπωση εντυπώσεων, διατύπωση νέων ερωτήσεων, ανάλυση, διάλογος με άλλους ανθρωπολόγους.

Ωραία πράγματα. Είναι αυτά που ζηλεύω, αυτά είναι τα ωραία.

Δ: Μπα. Παραδέχτηκες ότι ζηλεύεις; Ζηλεύεις και άλλα πράγματα από τους ανθρώπους;

A: Ζηλεύω τη ζήλια που δημιουργεί κίνητρο για να κάνω πράγματα.

Δ: Αυτό είναι! Η μέρα της έμπνευσης! Ζηλεύεις τη ζήλια! Ζηλεύεις τη ζήλια. Τι φράση κι αυτή! Και βγάζει πουθενά αυτό; Γίνεσαι πιο ζηλιάρης σιγά σιγά;

A: Μάλιστα. Αυτό που γίνομαι δεν θα το έλεγα ζηλιάρης. Γίνομαι ένα αντίγραφο επιθυμιών των άλλων, επιθυμιών που προέκυψαν από κάποιο ζήτημα ίσως. Κεφάλαια διάσπαρτα, το ένα κολλημένο πίσω από το άλλο.

Δ: Μια μέρα έγραψα αυτό:

«Ζητείται ανήλικος έφηβος κοντά στην ενηλικίωση με προσφυγική βιογραφία να εμπλουτίσει το διάλογο για τον τρόπο που βλέπει κάποιος από άλλη χώρα την Ελλάδα, για τα όνειρά του σε αυτή τη χώρα.

Η συνομιλία θα γίνει γραπτός διάλογος με άλλους εφήβους από διάφορες χώρες που βρίσκονται στη χώρα μας ασυνόδευτοι και μένουν σε ξενώνες.

Τα κεφάλαια θα είναι οργανωμένα με τις μέρες της εβδομάδας. Κάθε έφηβος θα κληθεί να γράψει τι αισθάνεται κατά τη διάρκεια μιας εβδομάδας. Όλοι θα διαβάσουν αυτό που έγραψαν οι άλλοι πριν γράψουν για την επόμενη μέρα.

Ο καθένας θα γράφει στη γλώσσα του. Αφού μεταφραστεί στα αγγλικά, θα εκδοθεί. Θα χρειαστεί να υπογράψει ο ενήλικος πλέον έφηβος για την έκδοση του συλλεκτικού βιβλίου.»

A: Και τι έγινε; Ανταποκρίθηκε κανείς στην ανακοίνωσή σου;

Δ: Δεν τη διάβασε κανείς, παρά μόνο μια γυναίκα η οποία τη φωτογράφισε. Οι ανακοινώσεις γίνονται προς τα μέσα, σε μένα. Δεν ανακοινώνω ποτέ τίποτα στον κόσμο. Φοβάμαι.

A: Τι φοβάσαι;

Δ: Φοβάμαι μήπως μείνω μόνος, μήπως με εγκαταλείψουν όλοι, μήπως δεν ψάξουν να με βρουν. Φοβάμαι τις αντιδράσεις του κόσμου και κάνω μια αντιστροφή εκεί, έτσι μου είπε ο ψυχολόγος μου.

A: Αντιστροφή! Ενδιαφέρον. Μοιάζει με διαστροφή. (ο A γελάει)

Δ: Γελάς;

(Ο Δέλτα βάζει ένα Ντισαρόννο σε ψηλό ποτήρι.)

A: Ευχαριστώ.

Δ: Βάζω και κόλα.

A: Γλυκό με γλυκό;

Δ: Ναι. Τα αντίθετα δεν έλκονται σε μένα, αλλά τα όμοια. Δεν ξέρω πώς βγήκε αυτό για τα αντίθετα.

A: Τα αντίθετα φέρνουν συγκρούσεις και τις συγκρούσεις τις θέλουμε, φέρνουμε αποτέλεσμα.

Δ: Γεια μας.

A: Γεια μας. Να 'ναι πάντα μια καλοκαιρινή βραδιά γύρω μου, γύρω μας, όπου και να είμαστε.

Δ: Ναι, καλοκαίρι.

A: Και βράδυ.

Δ: Θέλεις μια γυναίκα να έχεις στη ζωή σου;

A: Θέλω να έχω ό,τι και οι άλλοι, δεν θέλω να ξεχωρίζω. Φοβάμαι να ξεχωρίζω, άρα ναι, θέλω μια γυναίκα. Κυρίως για να είμαι ήρεμος, να μην ξεχωρίζω με τον θυμό μου και την απάθεια.

Δ: Μα θυμός και απάθεια είναι διαφορετικά.

A: Ή θυμός ή απάθεια. Σε αυτά τα δύο καταλήγω όταν μένω μόνος.

Δ: Εγώ αντέχω και μόνος, μ' αρέσει, προοδεύω, στοχεύω καλύτερα. Το χάδι μου λείπει μεν, αλλά το αντέχω.

A: Δεν απελπίζεσαι μερικές φορές, δεν κινείσαι νευρικά;

Δ: Όταν είμαι με γυναίκα προσποιούμαι την ηρεμία. Αυτό είναι όλο. Δεν υπάρχει ηρεμία με το στανιό, υπάρχει λάθος θεώρηση, ταύτιση, φαντασία.

Μια φαντασίωση αρμονίας και ευδαιμονίας δεν είναι ούτε αρμονία ούτε ευδαιμονία.

Ίσως να είμαστε καλά μια μέρα άδοξη, που ο ήλιος θα 'ναι λιτός να λούζει όμορφα και ατελείωτα τις στιγμές μας, να τις ορίζει. Εκεί θα φωνάζουμε χωρίς να ακούγεται άχνα, σαν του ήλιου τις φανταχτερές, τις φωναχτερές ακτίδες, σαν πλεξούδες χοντρές, χιλιάδες έφορες κοιλάδες να λούζονται στον ήλιο, σαν να μην υπήρχε ποτέ το χειμωνιάτικο μερτικό μας.

Αμόλυντα τότε θα ησυχάσουμε, χωρίς προσευχές, χωρίς προγραμματισμούς, δίχως ένα κομμάτι αντίδωρο, θα βγαίνουμε σε μια κοινωνία τραυματισμένη, να της μιλάμε στον πληθυντικό, σ' έναν αγάριστο πληθυντικό, αγάριστοι όσο ποτέ, αυτοί είμαστε.

A: Ντισαρόννο. (κουνάει το ποτήρι επιτακτικά για να του βάλει)

Δ: Θεε να ακούσεις άλλα;

A: Ντισαρόννο.

Δ: (ενώ του βάζει) Μερικές φορές τα βαρύγδουπα λογύρδια είναι μια άμυνα. Φοβάμαι την αλήθεια, την απλή αλήθεια. Το βράδυ το τρομερό, η αυπνία μου θυμίζει την αλήθεια, τρέμω μην μαθευτεί από εμένα.

Ναι, ναι, τρέμω μην μάθω την αλήθεια.

Γρήγορα βγάξω λόγους περίτεχνους να με μπερδέψω, να μπερδέψω και σένα και όποιον ακούει. Αυτός ο λόγος, ο περίτεχνος, είναι ένας λόγος αδύναμος, δεν στέκεται.

Εγώ ήθελα κάτι, λίγη δύναμη, να φύγω μακριά από τοξικές γυναίκες.

A: Οκέι, φεύγουμε για κάπου αλλού. Με καλεί να κάνω σπίτι η Λασκαρίνα, με καλεί να περνάμε ώρες η Ράνια, όπως παλιότερα με καλούσε η Μαρία και η Τάνια, όπως πριν η Χρύσα και η Ιώ, όπως πιο πριν η Ριρή, η Θένια, όπως πιο πριν η Γωγώ και η Μένια, όπως στην Πρέβεζα η Γείτσα και η Μιμή, όπως η Χάιδω και η Δήμητρα.

Να μην ξέρω σε ποια μαμά να πάω, ένας περίεργος Αλσαϊντ, ασπρογέννης μακριμάλλης με περίσσια διάθεση για χαμόγελο και με δύναμη για μετακίνηση. Μια αραβική πίτα, λίγο πανηγύρι, ένας τύπος που καπνίζει και μια θάλασσα μακριά.

Δ: Τώρα εσύ έκανες μια εξομολόγηση που δεν πρέπει να ακουστεί παραέξω. Είναι το μυστικό σου. Και δεν πρέπει να λες τα μυστικά σου. Δεν πρέπει.

(παύση και ησυχία πίνουν μερικές γουλιές)

A: Πώς νομίζεις θα τελειώσει αυτό;

Δ: Με έναν αναστεναγμό δικό μου και έναν αποχαιρετισμό με λόγια και αγγίγματα τελευταία.

A: Πότε θα γίνει αυτό;

Δ: Αύριο. Σήμερα θα τους σκηνοθετήσω, θα διαλέξω καρέκλες, υφάσματα, κοστούμια, φωτισμό και θα κάνω διανομή. Μέχρι το βράδυ θα είναι όλα έτοιμα. Αύριο θα παίξουν μια παράσταση μέσα σε μια άλλη παράσταση.

Μα όντως καθημερινά προσποιούμαστε, παίζουμε ένα ρόλο, ή περισσότεροι ρόλους. Πολυδιάστατη ζωή. Μα μας αρέσει αυτό το θεατρικό, κρατάει 80 χρόνια περίπου. Μεγάλης διάρκειας παράσταση η ζωή.

Να είναι μόνο καλή, να αξίζει να τη δει κανείς, γιατί αν δεν είναι καλή δεν μπορείς να τη δεις.

Εγώ, σαν ηθοποιός του εαυτού μου, πήρα έναν ρόλο, το ρόλο του καλού παιδιού, του τύπου που λέει «να» και τώρα μετατρέπομαι μέρα με τη μέρα σε έναν καταθλιπτικό, βαριανασαίνω κάνοντας τα ελάχιστα, σαν ένας που δεν μπορεί να αποφασίσει αν θα περπατήσει ή αν θα ξαπλώσει.

Η Κ βράχος εκεί αναμένει.

Μα ποιος είμαι ΑΝ πάω να κάνω σπίτι με μία επειδή απλά, με θέλει;

Οι γνώμες διίστανται. Είμαι είτε ένας μπερδεμένος άντρας που απομακρύνεται από τις πηγές δυσαρέσκειας ή μπορεί να είμαι και ένας αναζητητής της απόλαυσης και της αδρεναλίνης ελεγχόμενης δόσης, τόσο όσο.

Α: Δεν ακούω τι λες. Ο καθένας μας κάνει μονόλογο. Θέλουμε ένα τρίτο να μας ενώσει ή και ένα τέταρτο να δώσει πλαίσιο.

Δ: Πάντως είμαι σίγουρος ότι είμαστε το ίδιο. Κάποια στιγμή θα εξαφανιστείς, θα μείνω εγώ. Όπως στην ταινία Η Πλατφόρμα, θα σε φάω και θα ζήσω από τη νεκρή σου ύπαρξη. Ίσως το κάνω ήδη. Πέθανες και δεν το ξέρεις.

Α: Δημόσιο πρόσωπο δεν είμαι. Πεθαίνω βουβά, αργά και το ζω. Ο θάνατος είναι η ζωή.

Δ: Ο θάνατος είναι ένα πράγμα που δεν απασχολεί κανέναν άνθρωπο παρά μόνο ως καταφύγιο για να αποφύγει άλλα, να αποφύγει ζητήματα της ζωής. Ζητήματα που απαιτούν να τρέξει, να ρισκάρει, να τσαλακωθεί. Αυτό είναι.

Α: Θέλω να αλλάξω θέμα.

Δ: Οκ, μα έτσι δεν θα εμβαθύνεις, αλλάζοντας.

Α: Θέλω να ασχοληθώ με κάτι που άφησα στη μέση. Την τεχνολογική πρόοδο ως παράγοντα αλλαγής της ανθρώπινης υπόστασης, της ίδιας της ανθρώπινης ταυτότητας.

Δ: Νομίζω δεν είσαι ακόμα εκεί και θα λειτουργήσει ως καταφύγιο. Αφού δεν συνδέσαι με ανθρώπους, θα προσπαθήσεις να διερευνήσεις τη σύνδεση με τις μηχανές. Μηχανές που δεν σε έχουν ανάγκη.

Α: Κολομπάτσοι.

A: Έχω διάσπαση, μπορώ να αλλάζω θέματα συνεχώς, μα δεν θέλω να εστιάσω για να μην αναλάβω την ευθύνη. Θέλω όμως να αναλάβω την ευθύνη.

Είμαι μονίμως μόνος, ακόμη και με άλλους. Δεν ξέρουν, δεν καταλαβαίνουν, δεν ενδιαφέρονται. Δεν με ενδιαφέρει να τους δω να ενδιαφέρονται. Περνά γρήγορα η αίσθηση πως η ζωή είναι μεγάλη, αλλά μέχρι να περάσει, αναλαμβάνω την ανεμελιά της νιότης.

A: Νιότη είναι... Νιότη είναι να μη σκέφτεσαι το πεπερασμένο της ζωής.

A: Δεν μας γαμάς, ρε μαλάκα και εσύ, χαζοβιόλη, χαζομέρη; Που έφαγες το χρόνο με το κάθε βλαμμένο απόφθεγμα σου, που σου 'ρχεται να αραδιάσεις χωρίς καμιά ευθύνη, χωρίς φειδώ του πολύτιμου χρόνου μου; Μου τρως χρόνο, αρχίδι, με τις μαλακίες. Αρχίδι, μουνόπανο, ύπουλε, πονηρέ, αρχίδι.

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ

(Στο καφενείο ο Άλφα.)

ΘΑΜΩΝΑΣ: Πώς περνάς, ρε συ; Καλά είσαι;

A: Καλά.

ΘΑΜΩΝΑΣ: Φωνάζεις μερικές φορές, μωρέ, μεσημεριάτικα, σε πιάνουν οι φορτούνες σου;

A: Όχι, εγώ δε φωνάζω.

ΘΑΜΩΝΑΣ: Φωνάζεις, λες εκεί τα δικά σου.

A: Τι λέω;

ΘΑΜΩΝΑΣ: Μιλάς, παιδάκι μου, σε κάποιους.

A: Σε ποιον να μιλάω, ρε κουτό; Μόνος, μόνος είμαι.

ΘΑΜΩΝΑΣ: Μόνος, ναι, το ξέρω. Αλλά οι μόνοι, επειδή είναι μόνοι, μιλάνε, λένε διάφορα. Καμιά φορά λένε πράγματα σε μια δική τους γλώσσα, που μόνο αυτοί καταλαβαίνουν. Αλλά εσύ μιλάς με κάποιον, μαλώνεις μερικές φορές.

Να σου πω, ηθοποιός να γίνεις. Καλά τα λες.

A: Δεν ξέρω τι λες, φεύγω, τα λέμε.

(Φεύγει ενώ ο θαμώνας μιλά στον καφετζή.)

ΘΑΜΩΝΑΣ: Πάει, σάλεψε ο άνθρωπος.

ΚΑΦΕΤΖΗΣ: Τι έπαθε αυτός, μωρέ;

ΘΑΜΩΝΑΣ: Έκανε πολλές μέρες να βγει από το σπίτι. Όταν πέθανε η μάνα του, όταν συγχωρέθηκε, έγινε κάπως αυτό το μέσα του... ένας κόμπος, μια ανάγκη, μια ενοχή, μια εκκρεμότητα.

ΚΑΦΕΤΖΗΣ: Τώρα όμως είναι οκ. Ε, δεν είναι;

ΘΑΜΩΝΑΣ: Ε, αυτός ξέρει μέσα του.

ΚΑΦΕΤΖΗΣ: Τόσοι άνθρωποι πέρασαν έναν αιώνα να ξεμακρύνουν από τους δικούς τους. Εμείς περάσαμε δύο μέρες αναγνωρίζοντας τις απουσίες τους, μέχρι και που προδώσαμε την ανάγκη μας να τους λείπουμε όσο μας λείπουν. Και τότε καταλάβαμε την αξία της ανιονικής σχέσης.

Μπορείς να είσαι αυτός που αν λείπει θα δημιουργηθεί χάος τέτοιο που θα βυθιστεί στο σκοτάδι κόσμος, ενώ στους ανίοντες η έκλειψη ισούται με αργό, επώδυνο θάνατο, έλλειψη νοήματος, σιγή.

Ο θάνατος δεν είναι ίδιος, είναι διαφορετικός. Πονά διαφορετικά. Ωριμάζει. Μοιράζει, κινεί. Ο θάνατος είναι το καύσιμο, κινεί το χέρι μου να γράψω αυτή τη στιγμή. Ο θάνατος είναι ερωτεύσιμος περισσότερο και από εγχειρισμένο τρανς.

ΘΑΜΩΝΑΣ: Κάποτε είχε πολλές γυναίκες, δεν τον άφηναν. Τριγυρίζανε γύρω του, μαγνητιζόταν από τη μαυρίλα του, μαύρη γοητεία. Τώρα μιλά μόνος, προσπαθεί να τα βάλει σε σειρά, να τα κατανοήσει.

ΚΑΦΕΤΖΗΣ: Μα αυτή η γοητεία υπάρχει ακόμη πάνω του.

ΘΑΜΩΝΑΣ: Η μαυρίλα επιβάλλεται, βγαίνει από μέσα, εκπέμπει, αναζητά στόχο. Ή χορεύεις μαζί της ή φεύγεις.

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ

(Ετοιμάζεται να βγει.)

Δ: Αυτοί στο καφενείο είχαν δίκιο. Ζω με δανεικά όνειρα.

Α: Τα επιστρέφεις ή τα καταστρέφεις.

Δ: Τα ραφινάρω, τα ακυρώνω, δεν τα αγαπάω αρκετά. Δεν αγαπάω τα όνειρα των άλλων ούτε το δικό μου. Μάλλον έχω κατάθλιψη, αδιάγνωστη.

Α: Και σε κουράζει αφόρητα, σε καταστρέφει και σε γειώνει, δε σ' αφήνει να πετάξεις, Εντάσσεσαι σε ένα στρώμα ανθρώπων που κοροϊδεύουν, που δεν ιδρώνουν τη φανέλα.

Δ: Γνωρίζω και ανθρώπους που την ιδρώνουν.

Α: Χώριζες από κάθε καλό μέλλον, δεν το άντεχες, σε κλιπαρούσενα φύγεις το μυαλό σου, Σαν να πλησίαζαν δύο όμοιοι πόλοι. Πάντως εγώ σε καταλαβαίνω, δεν απέχουμε πολύ.

Δ: Συμφιλίωση λίγο πριν από τι;

Α: Τι εννοείς;

Δ: Οι συμφιλιώσεις και τα καλά λόγια είναι προάγγελοι αλλαγών; Κάτι επίκειται να γίνει; Δεν ξέρω αν το οσφύζεσαι.

Α: Εσύ προβλέπεις κάτι; Έχεις μαντικές ικανότητες;

Δ: Ελπίζω σε μια αλλαγή.

Α: Και εγώ.

Δ: Μόνο αν τη φέρω ή και χωρίς να κάνω κάτι έρχεται;

Α: Και τα δύο, έλεγε ο Επίκουρος.

Δ: Α, ναι; Είναι και αυτοί οι παλιοί, είπαν κάτι.

Α: Σκεφτόντουσαν κάποιοι, είχαν χρόνο. Εμείς κάπως είμαστε, τρομαγμένοι, αλαφιασμένοι, δίχως ίχνος ελπίδας να μονιάσουμε. Σαν πακτωμένος σε σουμπούντιο εκεί, στο ελατήριο, να μετακινούμαι αλλά να μην φεύγω έρημος.

Δ: Ακούγεσαι σαν εμένα.

Α: Είμαι εσύ.

(Ο Δέλτα κλείνει την πόρτα και περπατά. Μετά από ώρα περπατήματος, με ένα αξιοπρεπές περπάτημα, συναντά την Κ.)

Κ: Γεια, τι κάνεις;

K: Παιδεύομαι με σένα.

K2: Δεν είναι αλήθεια αυτό. Παιδεύεσαι με τη μιζέρια παντού.

K: Δεν εφαρμόζω αυτό που μου λέει το ένστικτό μου και παιδεύομαι, και ήξερα ότι θα παιδεύομαι με σένα.

K2: Γι' αυτό και τον διάλεξες.

Δ: Δεν ξέρω, εσύ διαλέγεις, εμένα με απασχολεί το φόντο, κυρίως το πλαίσιο. Σε αυτό το πλαίσιο έτσι είμαι, δε θα γίνω καλύτερος.

K: Χαλάω το χρόνο μου μαζί σου.

Δ: Σ' αγαπώ, το ξέρεις.

K: Αγαπάς και άλλες όμως.

K2: Είπαμε, γι' αυτό τον θέλεις.

Δ: Τι θες να κάνουμε;

K: Θέλω να σοβαρευτείς, να ωριμάσεις.

K2: Μα αν ωριμάσει, δεν θα τον θέλεις...

Δ: Λοιπόν, έχω δουλειά, πάμε.

K: Τι δουλειά έχεις; Είπαμε θα βγούμε.

Δ: Μετά. Τώρα έχω να ακούσω διάφορους και διάφορες να λένε θέματα που δε με ενδιαφέρουν.

K: Γιατί θα το κάνεις αυτό;

Α: Συγγνώμη να μιλήσω και εγώ; (φτάνει λαχανιασμένος) Θα το κάνει (παίρνει ανάσες) θα το κάνει επειδή θέλει πιο πολύ να ανήκει κάπου από το να ανήκει στο σωστό μέρος.

Δηλαδή το μη ανήκειν είναι σαν λάβα που καίει ανάμεσα σε κομμάτια στεριάς που είναι οι διάφορες ταυτότητες: «Είμαι καθηγητής, είμαι πατέρας, είμαι αυτό, είμαι εκείνο».

Δ: Φεύγω, πρέπει να συνεχίσω αλλού.

K: Με αγαπάς;

Δ: Σ' αγαπώ, αλλά αγαπώ και εμένα, την εικόνα μου. Τα ήσυχα βράδια που αναστενάζουν ανάμεσα στα έντονα βιώματα, αυτό το αγαπώ πιο πολύ. Αυτά τα αγαπώ πιο πολύ γιατί μου δίνουν τη δυνατότητα να επεξεργαστώ τι βίωσα.

Θέλω την ησυχία τώρα. Θέλω να βρω την ηρεμία, να σκεφτώ τι βίωσα.

Κ: Σ' αγαπώ.

(Ο Δέλτα αναζητά την ταυτότητά του.)

Δ: Κάπου την άφησα. Για να δω.

Α: Έχασες την ταυτότητα;

Δ: Ναι, πάλι την έχασα.

Α: Πάρε την ταυτότητα κάποιου άλλου. Όταν τη βρεις τη δική σου, τις αλλάζεις.

Δ: Μα τι λες; Η ταυτότητα είναι δική μας, και αν τη χάσαμε οφείλουμε να τη βρούμε. Αλλιώς;

Α: Αλλιώς τι; Έχεις δοκιμάσει να γυρίζεις χωρίς ταυτότητα;

Δ: Ανασφάλεια. Μπορούν να πάρουν μέσα χωρίς ταυτότητα.

Α: Και το μέσα που λες γιατί είναι τόσο τρομερό; Μια εξακρίβωση κάνουνε. Μπορεί να μην κάνουμε.

Δ: Η ταυτότητα είναι η αγκυρά σου, το σημείο εκκίνησης, το νέο σύμβολο του υποκειμένου, ένα σετ χαρακτηριστικών που κάνουν τον μοναδικό να αισθάνεται ίδιος με τους άλλους.

Αν οι άλλοι έχουν ταυτότητα, είναι επικίνδυνο να μην έχω εγώ. Άρα όλοι οφείλουμε να έχουμε μια αποτυπωμένη ταυτότητα, είτε σε χαρτί είτε στις μνήμες των άλλων.

Α: Προτιμώ να έχω μια ταυτότητα ενός φοβερού τύπου που δε μασάει σε οτιδήποτε, άφοβος. Έτσι κρατάω την απόστασή μου και προστατεύω τους δικούς μου.

Δ: Πήγε αλλού η κουβέντα. Εγώ απλά έχασα το έντυπο. Το καρτελάκι της ταυτότητας.

Α: ΟΚ. Άρα δε σημαίνει τίποτα αυτό που χάνεις συνεχώς την ταυτότητά σου;

Δ: Ίσως. Α, να την. Τη βρίσκω πάλι όμως.

ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΟΗ

Α: Ξέρεις, αυτή είναι η τελευταία μέρα μας. Δε θα σου ξαναμιλήσω. Μόνος από εδώ και πέρα. Δε θα ασχοληθώ με τις τρέλες σου, τις επιλογές σου, τις υπέροχες στιγμές σου, τις δειλίες σου.

Θα αφήσω μια στιγμή την ανάγκη σου να σε ρυθμίζω και θα δω πώς θα τα πας μόνος σου. Ίσως η απουσία μου σε βάλει σε έναν δρόμο αυθεντικότητας και πειραματισμού.

Δ: Δε βγήκε το παραμικρό απ' τις συνομιλίες μας. Σαν άκουγα ένα σκύλο να κλαίει για τη μοναξιά του και εγώ να ήμουν σε άλλο διαμέρισμα, άπραγος να τον ακούω. Αλλά όχι, δεν ήμουν εγώ το αφεντικό. Δεν ήμουν εγώ που θα με μάζευα από ένα σπίτι και θα με έβαζα. Κάποιος άλλος όφειλε να το κάνει, όχι εγώ.

Εγώ απλά άκουγα το κλάμα του σκύλου, το κλάμα σου.

Α: Το κλάμα σου άκουγες.

Δ: Έστω, αλλά δεν είμαι εγώ το αφεντικό. Δεν είμαι ο υπεύθυνος. Άλλος είναι, άλλη είναι.

Α: φεύγω. Γίνε αυτός που περιμένεις.

Δ: Αξίζεις;

Α: Ίσως, ίσως και όχι. Αλλά τι να κάνεις; Χρειάζεσαι έναν υπεύθυνο. Εγώ θα φύγω. Έστω για την ασφάλεια του πράγματος.

Δ: Έχω μητέρα, έχω κοπέλες, έχω συγγενείς.

Α: Έχεις έναν κόσμο γύρω σου.

Δ: Είμαι κομμάτι του.

Α: Είσαι μοναδικός. Δεν υπάρχει σαν εσένα άλλος. Αξίζεις ηρεμία, σαγήνη, προχώρημα.

Δ: Έχω αντοχές. (ακούγεται χτύπημα πόρτας) Έχεις φωνάξει κανέναν;

Α: Όχι. Τι ακούγεται.

Κ: Δέλτα; Άνοιξέ μου.

(Βγαίνει ο Άλφα έξω και μαλώνει, πιάνεται στα χέρια με τον Κ2.)

(Ο Δέλτα ανοίγει την πόρτα.)

Δ: Γιατί ήρθες;

Κ: Ώρα να προχωρήσουμε.

(Βγάζουν και οι δύο μαχαίρια και τα μπήγουν ο Δέλτα στην Κ2 και η Κάπα στον Άλφα.)

Δ: Ό,τι χρειαστείς, καλέσέ με.

Κ: Το ίδιο και εσύ.

(Αγκαλιάζονται.)

ΤΕΛΟΣ